

Sy-li spěwał,
Pılnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicizisczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Septuagesima.

1. Sam. 18, 1.—4.

Pscheczělstwo mjes Dabitom a Jonathanom je to jenicžke, kotrež nam swjate pišmo dokładnje wopišuje. Wono ma tež ja naš wšitkich swój dobry pschicklad. Na lubosne waschuje wopišuje nam Samuel, kak so wonaj spscheczělistaj: „Jonathanowa wutroba sjednoczi so i Dabitowej wutrobu a Jonathan lubowasche jeho kaž swoju wutrobu.“ A ichtož prawe pscheczělstwo samóže, kotrež njehinje, so Jonathan, kralowy syn, Dabitej swój mantl, swój mjecz, swoju tšěbu a swój paš da.

Wěrne pscheczělstwo:

1. Na čo so wono słoži?
2. Schto samóže?
3. Kak dolho traje?

1. scht. Dabit je so wrócił i bitwy pscheczěliwio Filistiskim; wón běsche Goliata pschewinył a njebeše jeho hlówu w ruzy; lud jemu wysta, pastyrška poniznosć, ryczerška smuzitosć a dowěrjenje k Bohu kwěcža so i jeho woczow a Jonathana sapschimnu. Duž, hdnž běsche rěczecž pschestał je Saulom, sjednoczi so Jonathanowa wutroba i Dabitowej wutrobu a Jonathan jeho lubowasche kaž swoju wutrobu. Čeho dla niž Saul? Dokelž je sawisću na Davita hladasche. Hdžez je sawisć, tam je njedowěra. Hdžez je lubosć, tam je wóczko bližšeho pschipošnacž. Tak so Jonathan Dabitej w lubosći pschikhila. Wón je póšnal, ichtož so smuzitosć, dowěrjenje k Bohu a rošbudženosć Davita dokonjale. W pło-

mjenitym sahorjenju kralowski syn pastyrškemu hólzei ruku k pscheczělstwu posticzi. A pscheczělstwo so swjasa, kotrež wutra we wješelu a srudobje a samo smjercž pschětra. Schto je pscheczělstwa sałožk? Haj, to wschał je potajnistwo, ichtož wutrobu k wutrobje čehnje. W našchim čažbu so wschelaki swjast pscheczělstwo mjenuje, kotrež žane pscheczělstwo njeje. Hdž młodzi hromadu stupja k shromadnemu swjeshelenju — haj swano k hrěschnym wješelam — je to wěrne pscheczělstwo? K temu bluscha něschto hlubishe, něschto, ichtož nješkazenu młodosć pyschi. To je spodobanje na sдобnym skutku, sahorjenje sa wulke, smuzite skutki. To je khuduschi, bebicžny čłowjek, kotryž so wóšebje w młodosći sa to sahoricž njemóže, kiž se sawisću na rjany skutk druheho hlada. Jenu myšl měcz sa dobre a sдобne — to je myšl, kiž pscheczělstwa wobsamkuje. A ichtož je najhlubšchi sałožk pscheczělstwa, to praji Dabit někotre měšazy poidžišcho k Jonathanej: „Ty by se mnu, twojim wotrocžkom, klub sežinił w tym Knjesu.“ To běsche swjast w tym Knjesu. Jonathan na Dabitu wobdžiwasche jeho njełhabłazu wěru, dowěrjenje na wěstu pomoz teho Knjesa, džěczaze dowěrjenje k Bohu. To běsche swjate pscheczělstwo, kotrež woběju sjednoczi we wěrie a nadžiji hromadže khodžicž. A hdnž my w nowym klubje stejimy, my prajimy: hdžez pscheczělstwa so sałoža na skhrystusowu lubosć a hnadu, so je wón tšeczi w towarštwje, potom so wone byluische hacž smjercž. Wone so wopokasaja a młodne wostanu. Derje tebi, hdnž ty, sam w tym Knjesu sałoženy, pscheczěla w tym Knjesu namakasch, potom nashonisch, ichtož je skhrystusowu wuprajil: „Hdnž

mi tyžaz pokladow mjenuješ, wone mi tak wjele hódne njejsu kaž dobry pscheczel.

2. Wěrne pscheczelstwo wschitko samóže. Dwoje dokonja, w lubosczi sobudželicz a džel bracz. Schtož je moje, to je twoje, a schtož je twoje, to je moje. To nam nasch tekst na hnuzaje waschnje powjeda. S pastyrskim kijom běšče Davit wuczahnył. Jonathan wušlecze so swoju šuknju a da ju Davitej, k temu tež swoj mantl, swoj mjecz, swoju šělbu a swoj paš. Najbližšchi k kralow-skemu trónej da swoju draštu pastyrskemu hólzej. To je smajno poddacza zykeje wutrobny. Pscheczeljo wschitko hromadže džela, pscheczeljo šebi wutrobu wušpaja. Tole pscheczelstwo budž nam i pschikladom. Pomyšlmy šebi do jeju pscheczelstwa. Jedny pscheczel njemóže psched druhim mjelcjeć. Pschi wschkej poniznosczzi je teho dla tež Davit Jonathanej šdželicz dyrbił, so je wot Samuela kral žalbowany, so budže Saul a jeho dom šastorcženy, so tróna niž na Jonathana, ale na Davita pscheńdže. A tola to Jonathana njerošhori a Davita hordeho nješćini. A kaš je potom šašo Jonathan čerpił, jako bu Davit hanjeny a pschescžehany — wón je so wo njeho bojał, kaž k njemu rjekny: „Tón Knjes budž i tobu!“ D kajka nutrnoscz pscheczelstwa, kiž to swoje njepyta, kiž wschitko wěri, wscheho so nadžija, wscho pscheczerpi.

3. Prawa luboscž nihdy njewupadnje. Saul Davita psche wscho wójško staji a wón so wschemu ludu spodobasche. Jonathan dyrbi nasad štipicz, ale Jonathan teho dla hněwny na Davita njeje. Wón Davitej to najlěpsche pscheje. Jako pak šud na Saula a jeho dom pschińdže a Jonathan bu tež na horach w krmawnej bitwje morjeny, so Davit njewjěšesche, so běšče jemu nětko pucz k trónej wotewrjeny, ale wón plaka wo swojeho bratra Jonathana. Wěrne pscheczelstwo wěcznje traje. Davit a Jonathan štaj jako wěrnaj pscheczelej na semi a w njebjěšach wěcznje šjednoczenaj. A takemu pscheczelstwu pak dyrbiš šam w tym Knjesu šažoženy bycz, w tym čłowškim pscheczelu, kiž so njehańbowasche, šwojich wuczownikow pscheczelow mjenowacz. Šenož schtož je i wěcznosczze wěcznje traje. Šdyž šmy se šwojimi w tej lubosczi šjednoczeni, kotraž je i njebjěš dele pschischla, potom tež šadwělowacz njetrjebamy, hdyž lubny pscheczel so wot naš dželi, pschetož my wěmy: wěrných pscheczelow šmjercž njedželi; pschetož jich prawy pscheczel dušchow k wěcznemu šjednoczenju hromadu wjedže.

Šamjenj.

Šadoscz po wěcznej krašnosczzi.

(Gustav Knaf, † 1878.)

Pschiswólče, pschiswólče
Čahnycz mi, hdyž šesuf je;
Šorzo ša nim dušcha hlada,
Wěcznje wopšhijecz joh' žada,
Štipicz k jeho trónej čže.

Najšlódšče, najšlódšče
Šklónzo, kiž nóz pschelamje;
D hdy šhromadženy budu
Tam pschi wušwolentym ludu,
Šdže čže wošo wuhlady?

Šandželjo, jandželjo
Špěwaju tam krašnišcho;

Šschidla šem, špěch worjołowny!
Šiščeže dženyš psches horn, doły
Šeczu Zion pytajo.

Dušcha rži, dušcha rži
Š wjěšlom, kaš b'dže w Šalemi;
Šašy šlote, měšta jašne!
Božo, wěm ja, džěczo čžašne,
W kajkej budu radosczzi?

Šdenje, Šdenje,
Kaš twój plód tak šlódki je!
Tam pod palmami nam wschudže,
Kaž by so nam džalo, budže.
Šnježe, tam tež dowjedž mje!

Šandrij Šejleť,

* 1. febr. 1804, † 15. okt. 1872.

Ničo šylwišče, hač wozučene šwědomnje.

(2. Šam. 12, 7.)

Wěšty šudnik měšesche jatych psched šobu, kotrymž so wina dawasche, so běchu jeneho měščežana šabili. Škóždy přěšesche. Na-
pošledku položy šudnik šwoje wucho na lěwe wutrobno wobšforže-
nych. Šich wutroba čžišche klapasche. Šako pak k pošlednjemu
pschińdže, šlyšesche, so jeho wutroba wótije pufožy, a džesche
k njemu: „Ty šy tón šlóstnik!“ A mordať dale njepřěšesche.

Š. M. Šitawški.

Klapanje Božeho porša wo durje wutrobny.

Šowjedaničžo i luda. Šodať K. A. F.

(Šotracžowanje.)

Šrjechi wošebje na přědowanju to abo tamne šłowo Šurjowu
dušchu, dha ša njeho tež dny a hodžiny pschishadžachu, w kotrychž
jemu šadžerženje pschecziwo bratrej jako njeprawda psched woczti
štupasche a w jeho wutrobje so pschedewšacže hibasche, wscho šašo
dobre šćinicz. Tola wón njeměšesche možy, so mohl šlote puta
rošpacžicz, i kotrymž bě jeho dušcha šwjasana. Pschezo šašo so
wón šadwělnje šwojeho „dobrego prawa“ džeržesche; to běšče tón
šchit, na kotrymž so wschě hibanja a pohnuwanja jeho šamšneje
wutrobny, kaž tež wschitke proštwy a pschirěčžowanja jeho žony nje-
móžnje wotražowachu.

Šětra, kotryž bě w dowěrjenju na wopokasany pošdatnu dobru
šlužbu počal njehańbiežowy bycz, wón bórny na to je šlužby
wuhna. Wo Šandriju pak porědko něšcho šlyšesche. Šón dyr-
bjesche so se šwojej šwójbu, tak derje hač to šamožesche, psches
šwět pschebicz, škóždu jałmožinu šwojeho bratra hordže wotpošaso-
wawšchi.

Běšče ras njedželu rano, wjele lět po tym. Na dworje bě
čžicho, pschetož njedželu njedawasche Šurij ženje džělacž, jeli šyno
abo rož wonkach njeležesche a bližowaze njewjedro burowu móscheń
se šchłodu njepohrožesche. Šewal wón šwojich ludži kručže k žyrkwi
džeržesche a šam pschi žanej Božej šlužbje njepobrachowasche. Tež
dženša hotowasche so wón ke mšchi do bližšesche wšy, do kotrejež
běchu šafarowani; pschetož Wonežy šame, runjež bohate a derje
wobudlene, hiščeže šwój šamšny Boži dom njemějachu. Šilža
njemóžesche jeho dženska pschewodžecz. Šene i jeju džěczi běšče
šhore a trjebasche wothladanja. Duž dha bur šam džěšče.

Šrunjež hiščeže šaše rano, běšče tola hižom jara tužno. Šjazy
šrócz dyrbjesche wón dužy po puczju štejo wostacz a šebi pót
i horžeho čžola šetrěcz. Pschi tym se štarobliwosczju ša čžornej

sczemu sbladomasche, kotraž so na wječornym wobšorje hrožecze pojběhomasche, runja dalofim horam so wótrje pschecziwo módre mu njebju wotšbėhomasca.

Běsche pak wonka hižom burej horzo a tužno, nutška w zyrkwi bu hišcže wjele hórje. Duchowny bě šebi sa tekst to šlowo wuřwolil, kotrež w 1. lišcže šwjateho japoschtoła Pawola na Thešalonškich w 6. šchtucžy 4. stawa napišane steji a kotrež takle rěka: „So by ničto šwojeho bratra w žanej wězy njepšchetrótschil a nješjebał; pschetož tón Knjes je šudnik, kiž to wschitko wjeczi, jako my wam tež prjedy prajili a wobšwědčžili šmy.“ Šurjej so pschi přėdowanju žiwemu štyřkajše. Šemu běsche, kaž by kóžde šlowo teho šameho jeno jemu placžilo a kaž bychu wschitkich woczi w zyrkwi proscže, popšchewaršy a š wuřmėchom jeno na njeho hładalej. Šako bě Šoža šlužba šlóněžnje nimu, — wona šdasche so jemu wěčnosčž byčž, njeczerpjescche jeho pola dobrých šnathch a pschecželow, kotřž w šabatwjaznych čžrjėdžicžkach na pohrjebnišcžu hromadže stejachu. Šso ani ša nimi njewohladawšchi, haj jich postrow lėdy šnapšchecžiwowšchi, wón rychle domojpucž nastupi. Šakle pschi kromje wyšokaje bučžiny, kotraž wobej wšy džėlesche, wón wokomil posasta a dych šřėbasche. Šišchi tym pytny, šchtož hacž dotal w šwojim rošhorjenju š žyła wobkėdžbowal njebėsche, kaš bě čžorne mróčžno pschezo wyschšcho postupowalo a nětko žyłe njebjo se šwojim čžėmnyš šchlewjerjom pschitrylo, psches kotryž so jeno dych a dych bluka šlóněžna pruha pschelama.

Šurij so komdžescche. Šyrbjesche so wón wróčžicž? Ša małe mjeńšchiny móžescche zyrkwinu wješ šašo dozpicž a tam njewjedro docžafacž. Ša kóždy pad bě to najrosomnišche, a kóždy druhi džėń budžiscche wón to š wěštosčžu čžinil. Šženša pak so wón hańliwých pohladow a šlowow šuřodow bojesche, kiž bėchu wěscže tež hnydom wucžuli, šo bě přėdowanje jeno na njeho wotmėrcene. Šdyž wón tón krotšchi lėšny pucž wuřwoli a derje postupowasche, šmėdžescche drje so hišcže nadžecž, šwój dom do wudyrjenja njewjedra dozpicž. Škucže so roššudžiwšchi wón do přėdka kracžescche. Šwokoło njeho bě šmjertna čžiščina. Štačžki, kotrež džėnša rano tak wješle špėwachu, bėchu štrachowčžiwje do šwojich hnešdow scžėkala. Šadyn wěšicžk njėsadumasche; njeshablajzy, kaž w tyšchym wocžakowanju štejesche šchtom pschi šchtomje.

Běsche to ta hlubota čžiščina šolowokoło, ta šmėrcowita čžėmnota, do kotrejež mróčžele, pschezo hlubje dele wiřaze, šamotny lėšny pucž šawalachu, abo duřchata tužnota powėtra, šchtož burej wutrobu hromadu šflucžowasche? Šlbo bě to bóle hlóš w jeho šnutškownym, kiž bě pod přėdowanjom š nowa wubudženy a jemu nětko pschiwolasche: „Ty by tón muž, kiž je psche daloko pschimal a šwojeho bratra, šwojeho šamšneho čžėlneho bratra pschetrótschil!“

Š dohom wón wuřtróžany stejo wosta. Šašny blyř blisko psched nim dele šjėdže, a móžne šahrimanje, hnydom na to šlėdowaze, jemu šjewi, šo njewjedro runje nad jeho hłowu stejescche. Šžiwja štyřknota jeho šaja. Šwón wjedžiscche, šo pschi bliskim njewjedrje ničžo štrachnišche njeje, dyžli pscheytt pod wyřokimi šchtomami. Ššchelake podawki jemu pschipadžechu, kotrež bě šlyřchal a čžital. Šakle šańdžene lėto bėchu wowčžerja bližšcže wšy, kotryž bě pod šchtomom kryw a šchlit psched njewjedrom pytal, pod nim šaraženeho namakali. Š wón wošřjedž lėša pschi tajkim njewjedrje!

Šřenjemu blyřkej rucže druhi, šylnišchi šlėdowasche, a nětko šjėdže wėtrowy štorf psches šchtomy, šo so horde wjeršchki štonajzy šhibowachu a šopjena a hałošy š džiwim šolwrotom psches powėtr wjerčžachu. Šot jeneje tajkeje dele šlecžazeje hałošy móžescche so Šurij lohko doščž šarashcž.

Ššchi myřli, kaš bliska bě jemu šmjercž była, kaš jemu tež

nětko hišcže w kóždy wokomil hrožescche, jeho wutroba šarža. Šwón bojesche so šmjercže a štrachowasche so hišcže bóle teho, šchtož šesady šmjercže leži, šudženja: „Štón Knjes je šudnik, kiž to wschitko wjeczi, a jeho woczi stej jako wohenjowe šlomjo, wonej winu tež tam widžitej, hdžėž ju žaneho čžłowjeka woko njewidži a njenamaka.“

„Štraščna wėž je, šapadnyčž do rukow žiweho Šoha, pschetož našch Šóh je póžerazy wohen.“ Šburej běsche, jako by wón tele šlowa hašle pod blyřkami, kotrež jeho ras na ras kaž wohenjowe morjo wobłėtowachu, prawje šrořymicž wufnył, a hrimot, njepšchėstawajzy nad jeho hłowu bobotazy, šlincžescche jeho tyřchnej duřchi kaž pošawna šudženja. Šišcže njebė žana šřepjel desčcža padnyła, ale runje to trařchnosčž a hřóšbnivosčž jeho wobštejnosčže hišcže powyšescche. Šwón pospytowasche so modlicž, ale wón njemožescche. Šemu běsche, kaž by klatba na jeho duřchi ležala.

Duž pschipadže jemu to šlowo, kotrež duchowny š wobřanknjenju rjekny: „Šy-li pak šwoju ruku ša njeprawym kublom wu-pschestrjel, dha čžin, kaž Šacheuř čžinjescche, kotryž š Šesufej pschistupiwšchi džescche: „Šlej, Šnježe, položzu šwojeho kubla dam ja šhudym, a šym-li někoho šjebał, dam jo šchtyri křóčž šašo“. Šyrbjesche wón tež tak škuffowacž a šašo dobre čžinicž, šchtož běsche na šwojim bratšje šawinowal? Šakomnosčž a šmjertny štrach so w nim niz mjenje móžnje bėdžescche, jako šwotputowane žiwjele wonka. Šė — haj — ně. Duž bu, kaž bychu so njebješa nad nim rořtorhnyłe a šlomjenjowe morjo so na njeho wulało, a šatrařchny hrimot šlėdowasche, šemja pod nim šdasche so šhablacž, a pol hješ wėdomja wón š jemi padže, š šchepjetazyšmaj hubomaj prajizy: „Šaj, Šnježe, položzu šwojeho kubla! Šeno šmil so, jeno wumož mje!“

Šotom wopuschėžichu jeho šmyřly.

Šlawalny šlwf jeho bóršy š pohlyřchenja wubudži. Šwón so posbėže. Šlyřk běsche žyłe blisko pornjo njemu do wyřokeho bufa dyřil, hišcže so hałošy žehlachu. Šle móž njewjedra bėsche š tamnym poslednim šatrařchnym šrašom šlamana. Šeno jenotšiwė blyřki hišcže psches njebjo šapachu, a daloko a dalšcho bobotasche hrimot.

Šaž wošnje Šurij do přėdka šhablašche, š pschirodženyš hnučžom pod huřnymi křonami šchtomow křecžišnu psched ližazyš desčcžom pytajzy. Šakle po-nėčžim jemu wscho šašo pschipadže, šchtož běsche so š nim štalo, jeho šmjertny štrach, tamny šatrařchny šraš a jeho šlubjenje. Šošebje jeho myřl na poslednišche njewopuschėži.

(Ššchichodnje dale.)

Šnjewjedž naš do špytowanja.

Šunu we wulkej wótrej šymje džescche jara šhuda holecžka, š mjenom Šilžka, psches hařy jeneho měšta. Šokelž bėsche jara čžėnto šwobłėšana, bě jej jara šyma, šo na žylyš čžėle šchepjetasche. Šeje šhuda macž bėsche ju wupóřkala, šo by šchwablicžki na pschedań wokolo nořyła, dokelž domach ani pjenes, ani šhlėba, ani drjewa š tepjenju wjazy njemėjachu. Šwona šhodžescche hižo šhėtry čžab, a ničto nochžyřsche ani na nju, ani na jeje šchwablicžki pošhladacž, kaš hašle je šupowacž. Šwona pschidžė do jeneje pschedawańje, w kotrežž š durjemi, kiž wocžini, do jeneje štwy třecži, hdžėž mėjachu čžople drařty, šufnje, šhapy, šchtrympy a šupnje na pschedań a žadyn čžłowjek njebėsche póbła. Šmału šhwilu wona w durjach stejo wosta a wobhlada šebi tuto bohactwo. Duž bě jej, jako by něčto we wutrobje prajil: Šohlej, šow šu tajke čžople drařty, wscho pošne, rucže wřmi šebi čžoplu šufnicžku a šchtož hewal třebasch, a dži potom prjecž, žadyn čžłowjek jo njewidži! Šle pschi tym nadpadže ju wulki štyř a njemėř, wona so

hiščeže juntróč wó jstwie wohlada, hacž tu woprawdže nihtó nutštach njeje. Hižom wutylny ruku ja jenej řuknju, ale drubi hłóř w nutštownym jej praji: Hdyž tež žadyn jenicžki čłowjek tudy njeje, dha je tola Bóh luby řnjese; tu tón wřcho widži a na kóždeho čłowjeka kóžbuje.

Hižka řo přchi tajkim přchemyřlenju řtróži. Kucže wona řařo ř durjemi na hařu won řtupi. Nětk bě wjeřela, řo njebě kranyla, a jej běřche, jako by tež tajka wulka řyma wjazy njebyla. Ředom bě někotre kroczele dale řchla, dha jena žona ř jeneho wofna na nju dele woła: „Ty wbohc, řhude džěcžo, řak je tebi řyma! pój horje, ja čhu čzi twoje řchwablicžki wotkupicž.“ Hižka džěřche a pŕhtajřche tu žónřtu, řiž bě tajke řmilne řłowa řłyřchecž dala. řako w tej řhěži ř njej přchińdže, hdyž běřche jej řnjenina řłuzomna džowka hižom napřchecžiwó přchińchla a ju nuts domjedla, džěřche tařama řmilna řnjeni: „Bóž, řyđń řo pola řhachłow a ty, řhata, přchinjeř jej řhořej a pomajřku.“ Hižka, hdyž běřche jěđla a piła a řo ř ruku lubořuje podžakowala, čhyřche řwój pucž dale hičž, ale ta řnjeni džěřche: „Ach, ty wboha holecžka, w řaktej hubjenej řuknicžy řy přchi tej wótrej řymje! Čžakaj hiřčeže mału řhwilku, ja čhu hiřčeže pohladacž, hacž ja žane čzopliřche. wězy řa tebe nimam.“ Wona džěřche a přchinjeřche jej čzoplu řuknju, řchřympy, řtupnje a řhapičřku a hiřčeže drube nuřne wězy, wotkupi jej tež te řchwablicžki, a hdyž běřche ju řwoblekała, da jej hičž.

Č wulkej wjeřekóřcžu běžěřche Hižka ř maczeri domoj, kótraž ju řkoro njeřnajeřche, a powjedajřche jej wřcho, řchtož běřche řo ř njej podalo tam na měřče řpŕhtowanja a pola teje dobrocžiwje řnjenje. Č řak džakowajřche řo macž, řiž běřche bohabořajřna a po- božna, lubemu Čbóžnikej, řo bě wón, tón dobrocžiwny dobry pařtyř, řa jejnym džěřčom řchol a jo přched hřěčhom a padom řwarnowal.

Sbudženje.

Hdyž duřcha jeno řwěru
Čso Bohu dowěri,
Dha ř tvojemu tu měru
Tvoj pucž řo wujajřni.
Čchtož ty řy řhroble wěrił,
Čo junu wohladajřch;
Čchtož řy řo nadžecž řwěrił,
Čam řhotowane mařch.

S. Žitawřki.

Jehnjatko řesom řhryřta.

Něhdy řdžěli nam jedyn ř čhineřřiřki miřionarow řčžěhorwaze lubořne powjedanečřko: W bliřkóřcži Amoy bu řwóřba, ř nana, ř maczerje a ř dweju řarřchjeju řynow wobřteřaza, do řlina ewan- gellřeje žyřtwje přchijata. Čřecži řyn pŕořchěřche nana wo domo- nořčž, hacž řo ř řchčženizy řamłowicž njeřmje. Řan jemu přched wocži řtaji, řo je tola hiřčeže jara młody, a řo řo řnadž přche- řhwata, hdyž řo řnjesej řesuřej řwjecži; jemu mohło řo radžicž, řo by pořđžičho řařo do pohañřwa řapadnył. Čale rada běřche jara rořomna; ale džěcžo njedajřche ř wotmolwjenjom dołho na řo čžakacž. Wono wotmolwi: řesuř je řlubil, řo čže jehnjatka na řwójch rukach nořnyčž; a dofelž řym ja hiřčeže małe džěcžatko, dha budže mje čžim łóže njeřčž móž.

Řnuty wot tuteho ř wutrobu wuprajeneho řłowa řjewi Čhineřa miřionaram řadanje řwójeho řynka. Čzi to džěcžo pŕu- howachu, a řa někotry čžaj móžachu jo přchěř řchčženizy do řchčejčžijañřwa přchijecž, řak řo nětko wřchitke řtawy tuteje řwójby řhryřtuřowym woržam přchijřłuřchjeju.

M. Č.

Spokojnořčž.

(1. řim. 6, 6—8.)

„Macže dha wy řak wjele řamóřa, řo Bohu přchězo džako- wacž“, pŕajeřche junu bohary řospodař ř řwójemu řuřodej, řhude- mu řkalzej, „řo kóždy wjecžor řpěwacže: Čso Bohu džakujmy? řa bych řjekł, řo wawřchjeju rukow džěło mało pjenjeřneho wunořchka přchinjeřche, a wy macže řhětro čžřjódžicžku džěcži, dha drje tola huřto jene tročhu řrótko ře wřchěđnym řhłěbom přchińdže.“

„Čo macže pŕawo, řuřodže“, pŕaji řhudny řkalž, „ale řchtož nařch wřchěđne džakowanje nařtupa, dha ma řo to řak: Ča to, řchtož mamy, džakujemy řo Bohu, lubemu řnjesej, dofelž nam ř nim dobrotu čžini; a řa to, řchtož nimamy, džakujemy řo tež lubemu Bohu, dofelž jo njeřřebamy. — řhudoba, kótraž je přchi wřchěj řhudobje wjeřela, njeje žana řhudoba, ale bohajřtowo.“

Č.

Wřchelake ř bliřka a ř daloka.

— Čańđženu řřjedu je nařch lubowany řhěžor řwój 45. na- rođny džěń řwjecžil. Řjech je žyřly łud tutón džěń řobu řwje- čžil a nutŕne modlitwy ř Bohu řłal řa nařcheho droheho řhěžora. Č wutrobnej radořcžu řmy tónle narodny džěń řwjecžili, dofelž nařcheho droheho řhěžora řařo řtroweho a čžileho widžimy, hdyž tehdom řtyřkniwa bojořčž přchěř nařch łud džěčhe, hdyž řłyřchachmy, řo je na řchiju řthoril. Bóh řdžerž jeho nam řtroweho a čžileho do dalokeho přchichoda.

— W Draždžanach přchi Maccžin řutherowej žyřtwi, hdyž přched řrótkim řnjese řaral řturm řemrje, je řo tón řadny podawř měł, řo je žyřtwiřke přchedřteřicžerřtowo wřchitkich řhjoč duchownych, kótrychž běřche jemu Draždžañřka rada ř wółbje pořkicžila, wot- pořajala. Duž ma nětko konřistoriřtowo řařřke měřto wobřadžicž.

— Žalořtne wohnjowe njeřbože je řo w norwegřkim měřčež Anleřundže řtalo. Žalořny woheń je wulki džěł měřta řanicžil, řak řo běřche řa někotre hodžimy přchěř 10,000 łudži hjeř řtatoka. Čwarjenja, řak je tam wawřhje, běchu ř wjeřřcha ř drjewa. Čřłoda wucžini na 20 milijonow řriřnow. Nařch lubowany řhěžor je tam hnyđom łóđže na pomoz póřłal, řo bychu wbořy łudžo na łóđžach řo wulřhowacž mohli, hdyž řu nimale nařy ře řwójch domow čžeknyčž dnyřjeli.

— řřenja łóđž je do Afriki wujěka na pomoz přchecžiwó řběžkařřkim řerero w nařchěj koloniji. Řhěřřje dnyřbi řo tež tam pomoz přchijwjeřčž, přchetož nařchi řrajenjo maja wjele wot přche- mozy džiwich łudži čžerpicž. Řa řurowe, nječłowřke wawřhje řu někotrych řrajanow čžwilowali a morili. Duž nadžimy řo, řo řich bóřny řařłužene řhořtanje řřechi.

— řjenjeř řa želeřnizy ř Wóřporka do Řadworja je nětko řařřka řomora přchijwóřila, řak řo budže nadžijomnje nětko řwar řpěčhowacž. Čěž nacžřřki řa želeřnizy wot Řakež do Wójerež řu nimale hotowe, ale řak ř dobreho řóřla řłyřchimy, řo wona łětu- řchemu řejmej w řruřřkej hiřčeže njeřpřchedpóřoži, ale řakle ř łětu. Ř hdyž řo něčžřřchemu řejmej w Čařřkej tež hiřčeže njeřpřched- póřoži, mamy hiřčeže 2 łěče čžakacž, dofelž řo řařřki řejm jenož kóždej dwě łěče řhromadži.

K rozpominanju.

Lubosć je njeřjesow zakon, hidženje pak zakon hele.

* * *

Potrjechi če njeřbože, o njeřkorž! w njeřbožu je zbože.

* * *

Zařtup do sebję sameho, pŕjedy řač ze swěta wu- řtupiř.